

Besørgelse af visse Transporter til nedsat Betaling, men som en Medhjælp for Regeringen til paa bedste Maade under de højst uregelmæssige Forhold, vi lever under, at regulere Tilførselen til Landet. Den højtærede Indenrigsminister har ment, at det vilde være rimeligt, at Fragtnævnet arbejdede i Forbindelse med det Fællesudvalg for Erhvervene, der er nedsat. Naar Indenrigsministeren mener, at dette vil være af Betydning for Regeringen, naar det gælder om at bringe det bedst mulige ud af de saa godt som umulige Forhold, vi i Øjeblikket befinder os i paa dette Omraade, synes jeg, Rigsdagen ikke kan nægte sin Medvirkning til at lade Fragtnævnet bestaa foreløbig med de indskrænkede Funktioner, som her foreslaas.

Det andet Hovedpunkt i Lovforslaget er, at „det ved Lov af 1. Februar 1917 fastsatte kontante Bidrag af Skibsfarten for Februar Maaned 1917 bortfalder“. Ogsaa til dette mener jeg, man bør give sit Samtykke, thi det er utvivlsomt, at Forlængelsen af Loven blev vedtaget under Forudsætning af, at Skibsfarten kunde fortsætte sin Virksomhed. Men da dette ikke er Tilfældet, idet Skibsfarten overhovedet ikke har haft nogen nævneværdig Fortjeneste i Februar 1917, ja, sandsynligvis har haft Underskud, mener jeg, det er stemmende med Billighed, selv om man har i Erindring den kolossale Gevinst, Skibsfarten indtjente i 1916, ikke at forlange Bidraget ind over en Periode, hvor den faktisk intet har tjent. Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne erklære vor Enighed om de to afgørende Punkter i Lovforslaget.

Naar det ikke desto mindre er min Hensigt at foreslaa, at et Udvalg nedsættes, er det, fordi det forekommer mig nødvendigt, at det bliver klaret overfor Offentligheden, hvorledes Forholdet har udviklet sig med Hensyn til Fragtnævnets Virksomhed og dets Samvirken med det af Kommunerne nedsatte Kuludvalg og Indenrigsministeriet. Det viser sig, at det kun er for en ringe Del af den Tid, som Loven af 12. Maj 1916 gjaldt for, at der er blevet besørgt Transporter af Kul til de nedsatte Priser, Fragtnævnet har erklæret sig villigt til at sejle for. For mig staar det ikke klart, at det har været nødvendigt, at Lovens Virkninger blev begrænset til en saa kort Tid. Jeg har med Opmærksomhed gennemlæst det sidste Bind af Hvidbogen og de forskellige Skrivelser, der er vekslende. Jeg er altsaa bekendt med de Oplysninger, der dér gives, men

jeg kan ikke se, at man dér faar tilstrækkelig Forklaring paa dette Faktum, og da det er et Spørgsmaal, som i høj Grad er af offentlig Interesse, vil det være rigtigt, at der, bygget paa de Oplysninger, den højtærede Indenrigsminister kan fremskaffe, og som Udvalgets Medlemmer paa anden Maade kan modtage, tilvejebringes en virkelig Redegørelse for, hvorledes denne Sag forholder sig, og hvorfor den Rabat, der ved Loven tilsikredes med Hensyn til vor Tilførsel af vore vigtigste Fornødenheder, særlig af Kul, ikke er kommet højere op end til 5 Mill. Kr., skønt det efter de Regler, som Indenrigsministeriet og Fragtnævnet var blevet enige om for dette Aar, skulde være ikke mindre end 21 Mill. Kr. Jeg vil altsaa tillade mig, naar første Behandling er endt, at foreslaa Nedsættelse af et Udvalg, idet jeg paa ny understreger, at det ikke dermed er Meningen at lægge Hindringer i Vejen for Vedtagelsen af de to praktiske Punkter i Lovforslaget, som maa være vedtagne den 1. Marts, men at tilvejebringe de fornødne Oplysninger angaaende hele Forholdet, Oplysninger, som muligvis kan give Anledning til, at der stilles yderligere Forslag. Jeg er mig vel bevidst, at det er en noget usædvanlig Fremgangsmaade, men den er kun dikteret deraf, at det er nødvendigt at skaffe de to Lovbestemmelser inden 1. Marts, og det forekommer mig, at naar alle Parter er enige om at gaa denne Vej, saa maa den være farbar.

Jacob Christensen: Jeg kan slutte mig til den ærede Ordfører for Venstre (N. Neergaard) i den Opfattelse, at naar den ærede Indenrigsminister har ønsket, at dette Lovforslag skulde gennemføres, for at Fragtnævnet kunde vedblive at fungere, vilde det være urimeligt, om Rigsdagen vilde modsætte sig et saadant Ønske. Naar det samtidig i § 3 foreslaas, at man for Februar opgiver den særlige Afgift paa Skibsfarten, som opkræves i Henhold til Loven af 12. Maj 1916, vil det ogsaa for visse Dele af Skibsfarten være fuldt rimeligt og forsvarligt, men jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister, om der ikke er en Del danske Skibe, som fremdeles sejler uden at være berørte af de Forhold, som umuliggør anden Skibsfart. For saa vidt det er Tilfældet, synes jeg, det er rimeligt, at Fragtafgiften ogsaa fremdeles opkræves hos de Rederier, der har Skibe, der gaar i saadan Fart. Jeg ved ikke, i hvor stort Omfang det er Tilfældet, men jeg vil bede den højtærede Indenrigsmini-